

Privredno - kulturne
matice
za Sjevernu Dalmaciju

Privredno-kulturne
matice
za Sjevernu Dalmaciju

Godišnja pretplata: za članove Matice 24 din.,
za nečlanove din. 36.
Pisma i novac slati na adresu:
Šibenik, poštanska pregrada br. 30.

Шибеник, 25 Маја 1934
БРОЈ 193. — ГОДИНА VI.

Vlasnik «Privredno-kulturna Matice za Sjevernu Dalmaciju»
Urednik PAVLE ZELIĆ
Telefon br. 94. — Broj ček. računa 38. 242.

Socijalno previranje

ŽIVOT ILI NAUKA

(Povodom novog nastavnog programa za narodne osnovne škole)

U posljednje vrijeme zapaža se jedno vrenje u Sjevernoj Dalmaciji. Mnogima situacija još uvijek nije jasna da se pojedinci ogledaju oko sebe re shvatajući što se sve oko njih događa i mjesto mirnog razmišljanja o stvarima i uočavanja glavnih uzroka i osnova u ovom previranju — mnogi sa srđžbom ističu potrebu da se sve povraća u stara sretna vremena kad je bilo sve lijepo i mirno i zadovoljno.

Kad je „Glas“ pred nekoliko mjeseci počeo općenito i načelno pisati o nekim pojavama kod nas koje su imale velikog utjecaja u socijalnim odnosima — javljalo se je veliko nezadovoljstvo i stvorene su odluke, da se iznose konkretni slučajevi, jer da nije zgodno uopćavati stvari, pa da uz krive stradaju i pravedni. Ali kad se je dirnulo u pojedine slučajeve onda se je tek i vidilo kakvih sve osinjaka ima koji ne dozvoljavaju pristupa k sebi i dok jedni ljudi na sve strane alarmiraju da treba s ovim prestati — drugi nijesu zadovoljni što se ima previše obzira prema grijesima Bogu vapjućim.

Da „Glas“ kroz godine nije ostajao — glas vapjućeg u pustinji mnoge su se stvari mogle izbjeći, ali mi smo govorili, uvjerali, molili i opominjali, a bili smo primani s potsmjesima, porugama, prezirima i zavaranjima.

I danas nas mnogi ne razumiju — ni s desna ni s lijeva. Ne postojimo mi zato da učimo narod nijepoj poslušnosti ni besvjesnom bit'sanju, ali nijesmo ni politička grupacija. Ne zatvaramo mi oči pred stvarnošću i pred preokretom mnogih odnosa u životu, ali ništa nam nije odvratio kao prazno razmetanje sa riječima onih koji ništa ne stvaraju niti čim poboljšavaju prilike života.

Istina je da smo se mi pojavili u doba primitivnih shvatanja socijalnih i kulturnih pitanja i trebalo je razbijati mnoge predrasude i mnoge smetnje od kojih se ni koraka naprijed nije moglo učiniti i poslije neuspjelih mirnih pokušaja morali su se ponekad „lomovi“ praviti. Ali oni ljudi koji rade na društvenom preobražavanju moraju imati mnogo samoprilegova i strpljenja i svu svoju vrijednost unositi u stvaralački rad, u buđenje svijesti, u pripremanje i provođenje organizacije privredne, zdravstvene, prosvjetne, socijalne.

Priznajemo da se ljudi sretaju u ovom radu sa neskazano teškim situacijama smetnjama i nepojmljivim shvatanjima. Tako npr. mnogi smatraju da država, banovina i općine mogu ulagati milijunima dinara sa ciljem da se udovolji prosvjetnim, zdravstvenim i poljoprivrednim potrebama naroda, ali ako pojedinci ne rade na taj način, da to zbilja pristane u korist i za dobro naroda, pa ako se to javno iznosi i kritikuje — mnogi se

na to sa ogorčenjem zgražavaju. Ako su neke naše općine bile pravi spahiluci pojedinaca — nije se smjelo dirati u to iz nekih nacionalno — patriotskih razloga. A ljudi koji su stali na čelu ili su ometali svaki rad u svom kraju ili su mu htjeli dati sadržaj i značenje i cilj saglasan sa svojim interesima i položajima. Mi smo imali ljudi na visokim položajima, koji su sa prezirom govorili o svakom radu u narodu, koji bi taj narod pravilo samostalnim i slobodnim u njihovim organizacijama, nezavisnih od ličnih manevara, kojima jedino ima da služi sva masa naroda, pa su zato tetošili po selima najgore elemente, kao što su: seoski krčmar, seoski mudrijaši, seoske gazde i besposleni agitatori, a mjesto da pomažu rad i organizacije najboljih ljudi na selu — oni su to direktno i indirektno ometali.

Ukupno uzevši malo su se ljudi trudili da razumiju sadanje stanje u narodu, a na razuljanje svijesti i stvaranje organizacija u narodu, više se je gledalo sa mrštenjem i mumljanjem nego sa pravom radošću i željom da se pomogne i saraduje.

Mi smo radi toga i doživili ovo čudo, da varošani lome koplja oko toga ko će biti na čelu naroda, ko ima „moralnog“ prava da bude gospodar, a o onoj masi koja iza njih stoji ne vode računa. Kao da sve stoji do toga kako će se pogoditi i nadmudriti nekoliko varošana između sebe?

Mi ne želimo da više raspravljamo o stvarima iz prošlosti. Sada ima u samom narodu toliko organizacija i tako raznovrsnih po svojim zadacima, da svaki čovjek može u njima saradivati ko god ima smisla i volje — ali tu se može javiti kao saradnik, a ne kao izrabljivač i ugušitelj svijesti i savjesti za svoje ciljeve i svoje račune.

Eto polja rada svima onima koji u sebi imaju socijalne svijesti, koje zanosi osjećaj istine i pravde, koji osjećaju potrebu da stvaraju u zajednici, čiji su sastavni djelovi. A po odnosu prema tom radu organizacija prosudivaćemo vrijednost svakog javnog radnika, bio on poslanik, senator, načelnik, ljekar, agronom, veterinar ili bilo koji radnik u javnoj službi. Ali svima njima treba postavljati konkretne zahtjeve i od konkretnog odgovora zavisice naše držanje prema njima.

Najljepši primjer visoke socijalne svijesti i bezganičnog samoprilegova pokazao je kroz najkraće vrijeme počasni predsjednik naše Matice vladika Irinej. On je najbolji primjer što može čovjek učiniti kad iskreno želi i hoće. Kroz samu jednu godinu dana pokrenuo je cijelo sveštenstvo na ži-vi socijalni rad; osnovao je Privrednu

ako, u suštini, ne postoji protivnost među ovim pojmovima, naprotiv, oni se jedan s drugim poklapaju i dopunjuju, oni su uslovljeni jedan o drugom, ali se ipak često jedan na račun drugoga precijenjuje ili ne cijeni kako bi morao. Ova dva pojma, koja bi morala, prirodno je, teći naporedo — tek nekako odvojeno i protivno.

Ako bi nas neko nagnao, da odvojeno gledamo na ova dva pojma, i da se opredjelimo za onaj koji smatramo važnijim, našli bi se u veoma teškom položaju, tim težem, što bismo morali odvojiti nešto posve srodno.

Mislimo, da je sve radi čovjeka. A čovjek je najviša tvorevna života. Ono je kruna svega života. Prema tome: čovjek je veći i od nauke. Nauku je, zapravo, on i stvorio. Ono je plod njegova rada, njegovih potreba i potreba života uopće.

E, kad je to tako, a sigurno jeste,

svešteničku zadrugu, koja je najbolja zadruga kod nas, i koja je na putu da postane središte našeg združnog života; sa najužom saradnjom pomogao je da se kod nas razvije veliki rad Saveza zdravstvenih zadruga i Glavnog saveza zemljoradničkih zadruga; radu Matice dao je nevog poleta; primjerom je pokazao kako se vaspitava naš čovjek u svoj ujedinjenoj narodnoj državi; izradio je da se narod oslobodi od svakog davanja sveštenicima i da na taj način sveštenici postanu prvi socijalni i prosvjetno-kulturni radnici u narodu, što je prije onemogućivao nemoguć način davanja nekog zastarjelog haračavešteniku sa strane materijalno iscrpljenog naroda; uputio je ostvarenje Đačkog doma sigurnim putem; svima ustanovama sa kojima je u vezi daje socijalno-kulturno značenje, a cjelim svojim djelovanjem pokazao je primjer narodnog rada, kao i to sa kakvim oduševljenjem i blagodarnošću to sam narod prima.

Neumorni rad jednog ovakovog čovjeka oduševio je i mnoge druge naše ljude, koji su osamljeni bili očajali i sada imamo prikupljene redove mnogih naših javnih radnika, koji su spremni na saradnju i ovo je početak novog perioda u našem socijalnom razvitku. Prema ovom i previše je ništavno ono sitno i nemoćno ogovaranje ljudi koji sa prezirom sve promatraju.

Sada je pred nama glavni i jedini zadatak rad u organizacijama (socijalnim, privrednim, zdravstvenim kulturnim), koje je sam narod stvorio za svoje potrebe, i od saradnje u tom radu zavise svi naši odnosi. U tom pravcu treba da se razvijaju svi naši napori, sve naše borbe, svi naši „napadaji“ na smetnje i prepreke, i sve naše odbrane.

onda bi nauka morala da bude u službi čovjeka i života. Ona bi se, prema tomu, morala prilagoditi životu ljudi.

Ta misao uostalom, i nije nova i originalna. Tim bolje, što je jedna istina starija i što se ona kao takva uvijek drži. To je dokaz, da je ona opravdana i vječna. S toga protivno mišljenje ne može da bude ispravno.

Ako je škola priprava za život, a to bi ona po svom osnovnom »životnom« načelu morala da bude, ako je škola sam život u svoj njegovoj zbilji: onda mnogo griješe oni, koji izbjegavaju život kao polaznu tačku svega ljudskog napredovanja, razvijanja, vaspitanja.

Oni koji su stvorili novi nastavni program — izvršili su svoj rad i dobro i moderne. Oni su, možda, bili i previše moderni u onom u čemu naš narod nije moderan, ali nažalost, nijesu bili moderan u onom u čemu su svi narodi vječito moderan, u životu. Život je vječno moderan. To je paradoksalno u riječi, ali istinito u stvari.

Program bi morao rezultirati iz života (er je za život!) i potreba naroda, iz duhovnog, kulturnog, prosvjetnog, fizičkog i ekonomskog stanja, jednom riječi iz sveukupnih nacionalnih potreba u naširem smislu ove riječi, a ne iz stanja pedagoške nauke i nauke uopće.

Međutim, poznata je stvar, da nova pedagogika naglašava „princip života“ kao ugaoni kamen nove pedagoške zgrade. Tu, nažalost, naš program nije moderan! Narod, koji je vjekovima robovao, teško je i nemoguće uzdići do visine na kojoj se nalazi savremena nauka, ali se sama nauka može prilagoditi njegovom „uzrastu“. Mišljenje sam, stoga, da treba unositi samo one novine koje je domaća praksa pokazala kao ostvarive. Nauka treba da je pred narodom, ali ne u tolikoj daljini, da je ovaj ne može ni shvatiti a kako li iskoristiti.

Trebalo bi još najviše opreza imati, kada je riječ o primjeni nastavnog programa po našim selima. Tu su „školske prilike“ najslabije, pa bi i programom morao biti minimalan, ali u suštini, jednak, jedan i jedinstven. Razlike bi bile samo manje važne, kvantitativne naravi, a kvalitativno, u koliko selo predstavlja posebne prilike, svijet i život uopće.

Knin, maja 1934

—ko — ič—

Kome je pčela za kapom

Kad su se ljudi u nekakvom selu skupili da iznađu ko je ukrao košnicu, glavar reče da on zna ko je to učinio.

— Eno, onaj, veli, što mu je pčela za kapom. Onda onaj koji je bio ukrao mahne preko glave, kao da otjera pčelu, i tako se oda.

radu
dina živjeti.
kredite još
bijela po-
taj se valje
i žit.
što je rda
redno-kulturne
Pavle Zelić
Šibenik
Čikato

и тргују са шумом и угљем. Узалуд овда и наша бановина уређује ушће Јаруге, кад њезина главна плућа откидају се сваке кише и прекривају са мртвим пјеском наше оранице на којима смо јуче жели да давас их нема. Ми се надамо да ће повани у нашој бановини упосрвити Управу Врбаске бановине на велику катастрофу коју нам спрема Мрачај.

С

Ѕibenik, маја 1934

Ovom prilikom biću slobodan da Vas zamolim da me izvolite saslušati. Sa velikim interesom pratim Matičin rad koga objelodanjuje i koga treba da prospigra njen organ „Glas“. Ali našalost skoro svaki put kad uzmem u ruke „Glas“ moram da ga odbacim s nekim vrlo neugodnim osjećajem. Iz kraja sam koji je u području Matičina rada i s razumljivim interesom tražim odmah dopise iz te sredine. I tu skoro uvijek nađem takova dokona palanačka ogovaranja i zlonamjerna prepričavanja („čakule“), da mi se svaki put naturi pitanje: kako se uopšte može takva što da štampa; anonimno u odveć prozirnim aluzijama, s izrazima koji su pod udarom krivičnog zakona, sadržajem koje izvrše pravo stanje stvari, motivima i odveć sebičnim i ličnim, i — koristili li to uopšte Matičinu zadatku? Jedan od tih dopisnika tek se je u broju od 10 maja pojavio svojim potpisom. Velika je zadovoljština mnogima pružena tim što se je konačno doznalo ko to piše, a taj potpisani dopis po tonu i po sadržaju dovoljan je da ocrta jednu ličnost. „Ugodna napomena“ samog uredništva obećaje da ćemo udariti drugim putem. Ali u istom tom broju u kom se je „Glas“ oslobodio jednoga od tih, javlja se drugi, „Sokolaš“. I tu piše: Kistanje „to je centar naše propasti“, „Nedelja“ u Kistanjama je dan „interesa kamatiranja, pljačke, uštrcavanje otrovnog malograđanskog morala u duše prostog, neprosvjedenog naroda“ i t. d. U pogledu ovog mislim da je Sokolsko društvo u Kistanjama dužno da se ogradi od tog napisa i da pozove na odgovornost potpisnika „Sokolaša“ ako je začinjen u sokolu, jer Soko, onaj pravi, prožat sokolskom ideologijom to pod šifrom „Sokolaš“ nebi nikad napisao. Soko stupa stazom istine, iskrenosti i čestitosti, vode ga ideali bratstva, jednakosti i napretka, zadojen je osjećajima dobrote i ljepote. Pisac ndara iz busije, kleveče nedostojnim izrazima čitav skup ljudi i podmeće čitavoj jednoj sredini nemoralnost. Kukavica pod Sokolskim perjem! Anoniman on, apostol „škole i crkve“, poštovao „nedelje - božanskog dana“, anonimni i oni „pljačkaši, kamatari i interešdžije“. Ima još jedan koji piše „o vinim i prostim inekcijama, onim od 40 ili 80 din.“ koji s velike visine mesijski poručuje: vi ste kao i oni, dižite ruke s naših tekovina. — Ta uobraženost i naduvenost, pa bezobzirnost i neozbiljnost tačno je ohuľvaćena i ocrтана u opasni uredništva „Glasa“ „mlada još nedoučena gospoda“. Ali zašto prima „Glas“ takove napise koji raspaljuju zlu krv i kod onih koji su iz dana u dan neopravdano napadani, i kod onih za čije sa bajagi interese ovi bore. Jeli u programu „Glasa“ da se stvaraju frontovi sela i grada, da se razvija i b. dri klasna borba, da se gubi povjerenje u zvanja i u stručnjake da se ruše današnji privredni odnosi, da se omalovažavaju vodeće ličnosti, koje su, koliko toliko, ipak za opću

stvar dobra napravili? Ide li zadrugarstvo svojim, mirnim evolutivnim putem ili ćemo na barikade? Hoćemo li primjerom i uspjehom da okupljemo ljude oko naših ideja i naših ustanova, ili ćemo najprije mržnjom a onda i krvlju da mjenjamo ono što postoji? Na ovakove misli navode me izrazi: *pljačkaši, kamatari, gullkože pauci, eksploatori itd.*, a tih se vrlo dobro sjećam kad su padali sa tribina u predgrađima velikih gradova. Meni nije namjera da podmećem nekome ono što nije i što ne osjeća; naglašavam: neozbiljnost, naduvenost bezobzirnost i pridružujem „nedoučenost“. Ako ti mladi nelinari boljih dana vide da ima „nešto trula“ napolje s lmenima, o stup sramote s njima ili još bolje Državnom Tužiocu u ruke, ali ovakò uopštavati ima samo jedno za posljedicu, a to je stvaranje mržnje „u duši prostog ne prosvjedenog naroda“ na sve varoši i varošice, koje tobože vrve „pljačkašima i paucima“.

Kad su već tako formirani društveni odnosi, da izmjena dobara iz ruke u ruku uvijek donosi i neki izvjesni čar, kad seljak naplaćuje jaje, sveštenik molitvu, ljekur svoju pomoć, advokat intervenciju, zašto je plaćka i eksploatisanje kad trgovac naplaćuje svoju robu? I Da među ovim posljednjim ima svakakovih, to je i odveć poznato i radi takih su se i rodili „Paući“, a da i po jednom Međicu, Koševiću, Veselinoviću, Mlikiću itd. ne možeš da sudiš o čitavom selu u kome su se rodili i to je više po tonu i po sadržaju dovoljan je da ocrta jednu ličnost. „Ugodna napomena“ samog uredništva obećaje da ćemo udariti drugim putem. Ali u istom tom broju u kom se je „Glas“ oslobodio jednoga od tih, javlja se drugi, „Sokolaš“. I tu piše: Kistanje „to je centar naše propasti“, „Nedelja“ u Kistanjama je dan „interesa kamatiranja, pljačke, uštrcavanje otrovnog malograđanskog morala u duše prostog, neprosvjedenog naroda“ i t. d. U pogledu ovog mislim da je Sokolsko društvo u Kistanjama dužno da se ogradi od tog napisa i da pozove na odgovornost potpisnika „Sokolaša“ ako je začinjen u sokolu, jer Soko, onaj pravi, prožat sokolskom ideologijom to pod šifrom „Sokolaš“ nebi nikad napisao. Soko stupa stazom istine, iskrenosti i čestitosti, vode ga ideali bratstva, jednakosti i napretka, zadojen je osjećajima dobrote i ljepote. Pisac ndara iz busije, kleveče nedostojnim izrazima čitav skup ljudi i podmeće čitavoj jednoj sredini nemoralnost. Kukavica pod Sokolskim perjem! Anoniman on, apostol „škole i crkve“, poštovao „nedelje - božanskog dana“, anonimni i oni „pljačkaši, kamatari i interešdžije“. Ima još jedan koji piše „o vinim i prostim inekcijama, onim od 40 ili 80 din.“ koji s velike visine mesijski poručuje: vi ste kao i oni, dižite ruke s naših tekovina. — Ta uobraženost i naduvenost, pa bezobzirnost i neozbiljnost tačno je ohuľvaćena i ocrтана u opasni uredništva „Glasa“ „mlada još nedoučena gospoda“. Ali zašto prima „Glas“ takove napise koji raspaljuju zlu krv i kod onih koji su iz dana u dan neopravdano napadani, i kod onih za čije sa bajagi interese ovi bore. Jeli u programu „Glasa“ da se stvaraju frontovi sela i grada, da se razvija i b. dri klasna borba, da se gubi povjerenje u zvanja i u stručnjake da se ruše današnji privredni odnosi, da se omalovažavaju vodeće ličnosti, koje su, koliko toliko, ipak za opću

Dr. Boško Malešević

Kistanje, маја 1934

Broj „Glasa“ 192 od 17-V 1934 год. напокон је добио оно што се могло очекивати: „200,000 динара“ утаје у општинској каси у ко

ристу неколицине људи, који баратају са милионима а на штету 13000 људи, који једу неслану пуру и пуше рашељку мјесто дувана. Замашна цифра, која открива djelo плjačke, нечовјештва; цифра (а има таквих данас доста) која је диктирала досадашњим моралом „узајамности“, који је извирао из фамовног елитног друштва разасртга у свим закућима наше сиротиње; цифра која запрепашћује, која убија у чо-вјеку сваки осјећај милосрђа према овим плjaчкашима, који се усудише, да на тај начин кроје право и да се под тим плаштом развикују као добри грађани, национални борци; и да испод тако окаљаног плашта роваре „у име нације, државе, мира и реда“ против људи исправна гледања на ствари — — — — —.

И послје тога, Ви рекосте, господине докторе, да имате још нешто шапнути!? — — — — — Па зар још нешто има! — — — — — Јер из предходног разлога, ми смо присиљени, да се иза бусије скривамо, јер су нам још слаба прса из којих се чује ваш непрестани зов — — — — — Јер хоћемо да ступамо са освједоченим пријатељима народа, али под слабом свјетликом тешко их налазимо — требало би увести електричну — — — — — Ви рекосте, да не одговарате скривеном јуваку, али сте и несвјесно одговорили; одговорила је цифра од „200.000 динара“ утаје. Јест, господине докторе, згражава ово: Општинско Вијеће прихватило, Кр. Банска Управа одобрила, Министарство Финансија потврдило, колике подвале народу, сдјинском вијећу, Кр. Банској Управи, Министарству Финансија и опет народу — — — — — Јер ми хоћемо да раскривамо људе који злоупотребљавају своју владу; људе, који су узрочници свим било општим било појединачним клањима у трагичној историји човјечанства; јер ми тражимо, да људи свих сталежа имају права да добију од друштва само онолико, колико је потребно за угодан живот свима скупа, јер ми хоћемо: што прихватимо, што Кр. Брнска Управа одобри, Министарство Финансија потврди, да се извршује и биће нам свима добро; ми ударамо против сваке злоупотребе.

Али, господине докторе, нашли сте се увриједени од незнатих јунака. Не, несмијете се увриједити, јер сте Ви узели батину за чистење трулежи и не смијете да ударате по незнатим јунацима, јер их је мало и имају слаба прса, већ удри-те по познатим јунацима, јер их је пуно — и превише; удри-те по њима, па бар и ви ту спадали. Јер, господине докторе, не треба ни Ви нпр. да заборавите да са талијанским подаништвом Ваше Госпође подржавате кметство сељака, и штошта друго.

Оадје треба радикално чистење трулежи, треба дати пуно сатисфакцију увриједеним, а да се то изврши, треба поломити ланце предрасуда лажне господштине, и поставити на здраве темеље 13000 типично херојских душа, који су способни да даду најбоље, што човјек може да да.

Из тих разлога, господине докторе, требали сте, чим сте дошли у своје родно мјесто из културне Њемачке, да жртвуете вјековни господски комдитет: „аблоповштину“ и преко здравствене задруге препорудите свој крај тражећи од њих само онолико, колико Вам је

потребно за живот, а дајући им колико сте способни. Само такве љекаре овај народ треба. А кад већ висте то учинили, из разних разлога, то Вас опет молимо да извршите оно како сте обећали на задњем задружном саставку пред г.г. Др. Шнајдером и Др. Константиновићем, јер вјеруете докторе, ми вјеруемо, да су оно освједочени пријатељи народа. Допустите, да одговоримо на ону Вашу понуду што сте је некада поднијели задрузи. Сељачка здравствена задруга тражи љекара, који ће свој рад и своју способност уложити за здравствено опорављање народа, а народ ће му дати награду онолико, колико је потребно, да без сметње то извршава. Дакле, народ не тражи од никога милостиње; народ не жели да за његова љекара неко други плаћа стан, освјетљење ни огријев. Народ не тражи бесплатно ни без оштете ни еа оштетом амбуланту са свим инструментаријем, микроскопом и реакенцијаама ако је то нечија својина — народу не треба милостиња. Народ хоће, да има свој рентген, своју апотеку, своје лијекове, свој ауто; народ ће плаћати своје љекару онолико, колико му је потребно. — Народ не треба милости, то видите господине докторе и покажите народу, да то докажујете дјелом.

Господине докторе, као што тражимо нове људе међу свим сталежима тако и међу љекарима. Ма какви били радници, не желимо их, ако рефлектирају на лијеку вилу, лимувину итд. итд. прије времена, тј. бар док ови други не почну да једу васољену пуру и да пуше опет дуван мјесто рашељке. (Не схватите криво, на Вас се ово не мора да односи). Ми тражимо нове љекаре, јер — бар нама тако изгледа — да су рентген-апарати досадашњих љекара били једнаки кантарима, а ињекције трговачким артиклима. — Можда то није истина, али бар тако нама изгледа — је наш „мурле“ дође љекару пред смрт, кад се болест може да напица и са палцем, дакле не треба му рентген.

„Разумијемо ли се?!“

П. Ваковић.

XI Slet Sokolske Župe

Dne 3 juna ov. god. Sokolska župa Šibenik — Zadar priređuje svoj XI župski slet. Ovak će slet sigurno da bude najveći od svih dosadašnjih, jer je broj sokolskih jedinica u župi kroz zadnje vrijeme silno porastao. Sokolska župa Šibenik — Zadar već sada broji 75 jedinica. Sokolstvo u zadnje vrijeme sve više osvaja naša sela gdje ono vrlo jakim tempom razvija svojog blagotvornog uticaja. Veliko mnoštvo sokola iz svih naših jedinica prodefilovaće tog dana kroz Šibenik da manifestuje svoju snagu. Uz sletske svečanosti priređuje se i proslava Sokolskog društva u Mandalini, jednog od najaktivnijeg u župi. Sokolsko društvo u Mandalini kraj Šibenika slavi 30 godišnjicu svog opstanka i tom prilikom posvećuje svoj novi barjak kojemu je starješina Sokola Kraljevine Jugoslavije Prestnasljednik Petar. Veći će se dio sletske svečanosti baš zato i obaviti u Mandalini, gdje će biti uređeno prostrano sletišće. U svim sokolskim jedinicama, a i u samoj župi, najmarljivije radi kako bi sletska svečanost ispala najbolje i postigao što veći moralni uspjeh. Radi što bolje organizacije sleta konstituisani su razni odbori koji najaktivnije rade kako bi do početka sleta bilo sve uređeno. Neka ni jedan svijestan soko ne izostane, a da se ne pridruži ovoj velikoj sokolskoj manifestaciji.

Sokolska župa — Šibenik — Zadar

